

Arrest

nr. 90 751 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 14 december 2009, met actualisatie op 1 februari 2010 en 22 december 2010, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2012, met kennisgeving op 14 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 + aanvulling dd. 01.02.2010 en 22.12.2010 werd ingediend door:

O., M. (...) (RR: (...))

Ook gekend als:

E.O., M. (...)

E., M.O. (...)

O.E., M. (...)

Nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.)

Geboren te Ora-East op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1960. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011), Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier een gezin zou vormen met zijn oom, tante en hun kindjes en dat hij ten laste zou zijn van hen. Hij verwijst in deze context tevens naar art. 8 EVRM. Wat het inroepen van art 8 van het EVRM betreft; er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin, Betrokkene levert echter geen concrete bewijzen dat hij met zijn oom daadwerkelijk een gezin vormt en toont ook de verwantschapsband niet aan met zijn zogenaamde oom, De loutere vermelding dat zijn oom de volledige verantwoordelijkheid voor betrokkene op zich neemt, zonder hiervoor de nodige bewijzen te leveren, kan niet weerhouden worden. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkenes ouders (volgens zijn eigen verklaringen) nog steeds in Nigeria verblijven (cf. PV 2011/00570 opgesteld door de Franse politie). Het niet toestaan van een verblijfsvergunning kan dus onmogelijk een schending van art. 8 EVRM betekenen.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat haar cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (dd 23.01.2007, 17.12.2007 en 11.09.2008). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij alhier illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (m.n. dat hij verschillende Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij alhier een hechte vriendenkring heeft uitgebouwd, dat hij werkbereid is, dat hij een jobvoorstel kan voorleggen en een arbeidsovereenkomst dd. 22.01.2010, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij alhier een voetbalcarrière ambieert) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene beroept zich verder op prangende humanitaire situatie, namelijk het feit dat hij door zijn juridisch/administratieve toestand, onafhankelijk van zijn wil, niet in staat zou zijn financieel afhankelijk te zijn. Betrokkene toont echter niet aan dat hij financieel afhankelijk zou zijn. Het is aan betrokkene om

op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als zijnde grond tot regularisatie.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken en/of dat hij alhier wenst te komen voetballen in de Belgische voetbalcompetitie dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Op 13 februari 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *"Schending van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de formele motiveringsverplichting, van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."*

Het middel luidt als volgt:

"De regelgeving

[...]

Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593).

Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen, (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd.204: "dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren").

Op 09.12.2009 in het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst vatte de Raad van State dit nog als volgt samen: "dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

1. Bespreking in concreto

De bestreden beslissing verklaart het verzoek ontvankelijk doch ongegrond.

Gezien de bovenvermelde omschrijving van 'buitengewone omstandigheden' en 'grond' van een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar Nigeria terug te keren, maar dat gesteld wordt dat verzoeker zijn integratie onvoldoende zou hebben aangetoond.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. we merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 98.769 van 09.12..2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier een gezin zou vormen met zijn oom, tante en hun kindjes en dat hij ten laste zou zijn van hen. Hij verwijst in deze context tevens naar art. 8 EVRM. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert echter geen concrete bewijzen dat hij met zijn oom daadwerkelijk een gezin vormt en toont ook de verwantschapsband niet aan met zijn zogenaamde oom. De loutere vermelding dat zijn oom de volledige verantwoordelijkheid voor betrokkene op zich neemt, zonder hiervoor de nodige bewijzen te leveren, kan niet weerhouden worden. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 1 35.236 van 22.09.2004). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene's ouders (volgens zijn eigen verklaringen) nog steeds in Nigeria verblijven (cf. PV 2011/00570 opgesteld door de Franse politie). Het niet toestaan van een verblijfsvergunning kan dus onmogelijk een schending van art. 8 EVRM betekenen.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat haar cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (dd. 23.01.2007, 17.12.2007 en 11.09.2008). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij alhier illegaal in het land verbleef, om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (m.n. dat hij verschillende Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij alhier een hechte vriendenkring heeft uitgebouwd, dat hij werkbereid is, dat hij een jobvoorstel kan voorleggen en een arbeidsovereenkomst dd. 22.01.2010, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij alhier een voetbalcarrière ambieert) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene beroept zich verder op prangende humanitaire situatie, namelijk het feit dat hij door zijn juridisch/administratieve toestand, onafhankelijk van zijn wil, niet in staat zou zijn financieel afhankelijk te zijn. Betrokkene toont echter niet aan dat hij financieel afhankelijk zou zijn. Het is aan betrokkene om

op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De vermelding kan niet aanvaard worden als zijnde grond tot regularisatie.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken en/of dat hij alhier wenst te komen voetballen in de Belgische voetbalcompetitie dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

De motivering is niet afdoende en bovendien tegenstrijdig.

Deze motivering is intern tegenstrijdig: enerzijds wordt gezegd dat er inderdaad sprake is van duurzame lokale verankering (= integratie), anderzijds stelt de beslissing dat ze "niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie" (waarna de aanvraag ongegrond wordt verklaard zodat diezelfde integratie blijkbaar toch niet aanvaard wordt). Een tegenstrijdige motivatie staat gelijk aan geen motivatie. De formele motiveringsverplichting is dan ook geschonden.

Wat betreft de grond van de aanvraag worden de elementen m.b.t. de integratie genegeerd. Dit vormt een onzorgvuldige behandeling van het dossier.

Het geheel maakt dat ook het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden is."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In zijn eerste middel voert verzoeker een schending aan van:

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur,

-meer bepaalde het zorgvuldigheidsbeginsel.

-de formele motiveringsplicht, artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. Verzoeker beperkt zich tot de kritiek dat de motivering intern tegenstrijdig zou zijn, aangezien er volgens verzoeker enerzijds gezegd wordt dat er sprake is van duurzame lokale verankering/integratie, doch de beslissing anderzijds stelt dat ze 'niet voldoende is om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie'.

Verzoeker kan hierbij niet worden gevolgd.

Verzoeker is niet ernstig waar hij een deel van de motivering eruit wil plukken, en volledig los van de rest van de motivering leest. Elke beslissing dient in zijn geheel gelezen te worden; in casu wordt meer dan afdoende aangegeven waarom de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie e.d.m. niet volstaan als grond voor regularisatie.

"Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding. aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (d.d. 23.01.2007, 17.12.2007 en 11.09.2008). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij alhier illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (m.n. dat hij verschillende Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij alhier een hechte vriendenkring heeft uitgebouwd, dat hij werkbereid is, dat hij een jobvoorstel kan voorleggen en een arbeidsovereenkomst dd. 22.01.2010, dat hij getuigenverklaringen kan voor/leggen en dat hij alhier een voetbalcarrière ambieert) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie" (onderlijning toegevoegd).

Verzoeker toont niet aan als zou deze beoordeling kennelijk onredelijk zijn. Terwijl er geen sprake is

van een tegenstrijdigheid.

De verwerende partij laat bovendien gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

-wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

-wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. ”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. Rv.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hij wel in aanmerking moest komen voor een machtiging tot verblijf, kan uiteraard geen afdoende reden zijn tot vernietiging van de bestreden beslissing. Terwijl verzoeker kennelijk de feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

Verzoeker toont met zijn kritiek geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. ”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond wordt verklaard nu de criteria van de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing zijn, zij geen mogelijke schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aantoon, het feit dat zij sinds 2006 in het Rijk zou verblijven en hier geïntegreerd zou zijn niet voldoende is om een grond te vormen voor regularisatie en zij niet aantoon zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan de verzoekende

partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

De verzoekende partij is van mening dat de motivering van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig is nu zou worden gezegd “*dat er inderdaad sprake is van een duurzame lokale verankering (=integratie)*” en “*anderzijds stelt de beslissing dat ze ‘niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie’ (waarna de aanvraag ongegrond wordt verklaard zodat diezelfde integratie blijkbaar toch niet aanvaard wordt).*” Ook meent zij dat de elementen met betrekking tot haar integratie genegeerd worden.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat er inderdaad sprake is van een duurzame lokale verankering, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt. Zij toont niet aan op welke wijze de eerste bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid zou vertonen. Bovendien wordt in de beslissing verduidelijkt waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op integratie zonder noodzakelijkerwijze ook een duurzame lokale verankering te zijn, namelijk dat zij hier sinds 2006 zou verblijven, verschillende Nederlandse lessen heeft gevolgd, hier een hechte vriendenkring heeft uitgebouwd, werkbereid is, een jobvoorstel kan voorleggen, een arbeids-overeenkomst en getuigenverklaringen en hier een voetbalcarrière ambieert, door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die over een discretionaire bevoegdheid beschikt elementen van integratie al dan niet te aanvaarden om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen, niet aanvaard worden. De eerste bestreden beslissing motiveert immers als volgt:

“(…)

Dat betrokkene hier zo lang verbleef is louter het resultaat van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (dd 23.01.2007, 17.12.2007 en 11.09.2008). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks

*of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij alhier illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (m.n. dat hij verschillende Nederlandse fessen heeft gevolgd, dat hij alhier een hechte vriendenkring heeft uitgebouwd, dat hij werkbereid is, dat hij een jobvoorstel kan voorleggen en een arbeidsovereenkomst dd. 22.01.2010, dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij alhier een voetbalcarrière ambieert) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.
(...)”*

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van de materiële motiveringsverplichting.”*

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

*“In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van:
artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;
de materiële motiveringsplicht.*

Ter ondersteuning houdt verzoeker voor de instructie al in 2009 werd vernietigd en de dienst Vreemdelingenzaken zich er nadien nog gedurende lange tijd op beroepen heeft, en de (vroegere) Staatssecretaris zich geëngageerd had om de criteria ervan verder toe te passen. Verzoeker besluit dat het kennelijk onredelijk is en van totale willekeur getuigt om een negatieve beslissing te nemen, aangezien er is aangetoond dat verzoeker voldoet aan de criteria van de instructie.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat op hij voldoet aan de criteria van de instructie, en zijn aanvraag aldus niet had mogen worden afgewezen. Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij meent dat nopens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast. Hij meent dat de gemachtigde van de bij het nemen van zijn beslissing dd. 10.02.2012, door anders te beslissen, handelde in strijd met de door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De verwerende partij laat verder gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen: "Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt, "(zie o.m. RvV nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnels van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook verzoekers beschouwingen, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet moet worden toegepast en niet contra legem kan gehandeld worden door de gemachtigde.

Verzoekers kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

Rv.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid;

dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.: "De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoeker voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor hem niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat zijn rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

De verwerende partij wijst er dienaangaande nog op dat verzoeker zijn aanvraag dd. 15.12.2009 nog actualiseerde nadat dit vernietigingsarrest werd verleend, te weten op 01.02.2010.

Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

“Verzoekster stelt dat de door de wetgever bepaalde ontvankelijkheidsvereisten niet werden hernomen in de instructie van 19 juli 2009 of in een toelichtend vademecum en dat deze instructie tot doel had af te wijken van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Zij betoogt tevens dat verweerder in de bestreden beslissing toepassing maakt van de wet en hierdoor afwijkt van de uitzonderingsregeling die de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid middels zijn beleidsinstructie wenste door te voeren. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat deze instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.”

Verzoeker slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen. Het middel is niet ernstig.”

2.2.3. De verzoekende partij argumenteert in haar tweede middel als volgt:

“De regelgeving

[...]

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij wat betreft de gegrondheid van de aanvraag gebruik maakt van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. De nieuwe gehanteerde criteria hebben geen betrekking op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar worden louter gehanteerd bij een beoordeling over de grond van de zaak. Aldus lijkt het niet kennelijk onredelijk, noch onwettig van de verwerende partij om toepassing te maken van de criteria van de instructie van 19 juli 2009.” (R.v.V. 24 januari 2011, nr. 54.836)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St.

juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei nr. 28.074)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1 999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 1 7 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Bespreking in concreto

De instructie d.d. 19.07.2009 stelt in het criterium 2.8 B, waarop verzoeker zich heeft beroepen, naast de duurzame lokale verankering, de volgende voorwaarden voor de regularisatie van het verblijf:

"Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag/ sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het Minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor; maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. "

Het ononderbroken verblijf en het voorleggen van het arbeidscontract wordt aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de duurzame lokale verankering is aanwezig in het dossier, met name in de bewijzen van Nederlandse lessen, getuigenverklaringen, werkbelofte, familiebanden, sportactiviteiten.

De oorspronkelijke beslissing was negatief omdat verzoeker zijn arbeidscontract niet binnen de drie maanden gevoegd was bij het dossier.

Verzoeker diende hiertegen een beroep in waarin ernstig werd betwist dat een negatieve beslissing hierop gebaseerd kon zijn, omdat het vademecum bij de instructies andere regels aan de rechtsonderhorigen oplegde.

Hangende het beroep besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om de beslissing in te trekken en een nieuwe beslissing te nemen, die opnieuw negatief bleek te zijn, zij het gebaseerd op heel andere motivering.

In deze beslissing d.d. 20.01.2012 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State en dat verzoeker zich er dus niet meer op kan beroepen.

De instructie werd echter reeds in 2009 vernietigd en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich er nadien nog gedurende lange tijd op beroepen om beslissingen te motiveren ("Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.").

Verzoeker wijst tevens op de resultaten van het zogenaamde 'opvolgingscomité regularisatie', waarin overleg gepleegd wordt tussen het middenveld en de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit het volgende blijkt:

"Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan ofte weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria."

(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id::=I 6230#2>)

Het is dan ook kennelijk onredelijk en het getuigt van een totale willekeur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken om, aangezien er is aangetoond dat verzoeker voldoet aan de criteria van de instructie, nogmaals een negatieve beslissing te nemen.

Aangezien de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden zijn het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden.

Hierdoor werden ook de materiële motiveringsverplichting en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zelf geschonden."

Hieruit blijkt dat het ganse betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een striktere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8.B te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepaling en beginselen in het tweede middel dat een striktere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet

gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard aangezien dit beginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel neergelegd in artikel 11 van de Grondwet en van artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"De regelgeving

[...]

Het principe van gelijkheid en non-discriminatie wordt traditioneel als volgt omschreven door het Grondwettelijk Hof:

"De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel".

Indien gelijkaardige gevallen op een verschillende manier behandeld worden is er dus een schending van het gelijkheidsbeginsel, tenzij er een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor het verschil in de behandeling.

Er moet minstens gemotiveerd worden waarom er een verschillende behandeling toegepast wordt.

De Raad van State noteerde in een arrest nr. 155.996 van 8 maart 2006 het volgende:

"Omwille van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur, moeten de beslissingen van de verwerende partij in beginsel een zekere continuïteit vertonen. Als op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossiers anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken dat de gewijzigde opvatting volgt uit een nieuw onderzoek van de gegevens van de regularisatieaanvraag. De verwerende partij toont niet aan dat dit te dezen het geval is. Het middel is gegrond." (<http://www.raadvst-consetat.be>)

Bespreking in concreto

Verzoeker verwijst naar de zovele dossiers van mensen die zich baseerden op het criterium 2.8.B en een tijdelijk verblijf kregen indien zij een arbeidskaart B konden voorleggen.

Speciaal voor de vele mensen werd een K.B. uitgevaardigd, met name het - Koninklijk besluit van 7 OKTOBER 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

Artikel 1 van dit KB verwijst naar de beslissingen die gegeven werden in de dossiers, zoals dat van verzoeker:

Artikel 1. § 1. In toepassing van artikel 4, § 2, tweede lid van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers kan een arbeidsvergunning toegekend worden wanneer de werkgever de volgende documenten voorlegt :

1° een kopie van het document dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend heeft toegestuurd aan de buitenlandse onderdaan waarbij gesteld wordt dat hij tot verblijf zal worden gemachtigd op voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B. Dit document vermeldt dat de buitenlandse onderdaan :

ononderbroken in België verblijft sedert ten minste 31 maart 2007;

tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft ingediend bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, of in de loop van dezelfde periode een hangende aanvraag heeft vervolledigd op basis van dezelfde wet;

geniet van een duurzame lokale verankering in België;

voldoet aan alle voorwaarden om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te bekomen voor de duur van één jaar op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegt afgeleverd door de bevoegde gefedereerde overheid;

2° een of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit, met de buitenlandse onderdaan bedoeld in 1°, hetzij voor bepaalde tijd van minstens één jaar, hetzij voor onbepaalde tijd. Ongeacht het arbeidsregime moet(en) deze overeenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

§2. Om ontvankelijk te zijn moet de in § 1 bedoelde aanvraag voor een arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst ingediend worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld in § 1, eerste lid, 1 °.

Dit KB werd meermaals toegepast in dossiers gelijkaardig aan die van verzoeker. Het KB werd ontwikkeld met de bedoeling om toe te passen in dossiers zoals dat van verzoeker.

Uit het antwoord op een schriftelijke parlementaire vraag gesteld aan de minister van Werk, blijkt dat in januari 2011 al 2500 positieve beslissingen werden gegeven, in dossiers zoals dat van verzoeker:

"Er werden tot hiertoe 2.500 brieven vanuit DVZ verzonden aan de kandidaat- geregulariseerden die in het België verblijven en tussen 15/9/2009 en 31/12/2009 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de verblijfswetgeving van 15/12/1980 indienden op basis van werk.

Hiervan kreeg de migratiedienst telkens een kopie. Voor alle personen die in aanmerking kwamen voor regularisatie binnen dit criterium werden er in 2010 in totaal 811 aanvragen ingediend voor een arbeidskaart B bij de Dienst Migratie van het Vlaams Gewest."

(stuk 3)

Er is geen enkele reden opgegeven in de bestreden beslissing, waarom voor zoveel mensen de instructies wel in hun voordeel werden toegepast, en voor hem niet.

Verzoeker werd dus op een verschillende manier behandeld dan de ten minste 2500 mensen die wel een positieve beslissing kregen op basis van dezelfde ingeroepen criteria zonder dat deze verschillende behandeling objectief en redelijk verantwoord is.

Het gelijkheidsbeginsel is dan ook geschonden."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In zijn derde middel werpt verzoeker een schending op van het gelijkheidsbeginsel neergelegd in artikel 11 van de Grondwet en artikel 14 EVRM.

Verzoeker houdt voor dat 'hij op een verschillende manier werd behandeld dan de ten minste 2500 mensen die wel een positieve beslissing kregen op basis van dezelfde ingeroepen criteria'.

De verwerende partij laat gelden dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet- discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien

van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878).

Verzoeker laat evenwel na dit te doen.

Verzoeker toont niet aan over welke 2.500 dossiers het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. "

(R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

De verwerende partij stelt tevens vast dat verzoeker met zijn kritiek meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis

vreemdelingenwet.

Verwerende partij herhaalt dat verzoeker bij zijn kritiek kennelijk voorbijgaat aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

Ten overvloede, artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDELANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 1001, 343).

Verzoeker toont aldus niet aan dat art. 11 van de Grondwet of artikel 14 EVRM werden geschonden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen."

2.3.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat er in de eerste bestreden beslissing niet wordt aangegeven waarom voor vele mensen die zich baseerden op artikel 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 deze instructies wel in hun voordeel worden toegepast en een tijdelijk verblijfsrecht werd toegekend bij het voorleggen van een arbeidskaart B, en voor haar niet. Zij stelt dat het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, waarvan zij het eerste artikel citeert in haar verzoekschrift, meermaals werd toegepast in dossiers gelijkaardig aan haar dossier en dat het werd ontwikkeld met de bedoeling om toe te passen in dossiers zoals het hare. Hiermee maakt zij een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Dergelijk algemeen betoog vermag niet de schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan te tonen.

Louter ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 zou moeten worden toegepast. Voor wat dit aspect betreft wordt er verwezen naar de uiteenzetting bij het tweede middel.

Ten slotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 14 EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter aanvoeren van dit artikel. Er ontbreekt een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop de verzoekende partij betreffende norm door de bestreden beslissingen geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN